

2 dalis. Pernykštis sniegas. Penktas skyrius: Kelionė

Sėdžiu palėpėje ir laikau rankose popieriaus skaitę. Viršuje didelėm išraitytom raidėm buvo parašyta: „RAKTAS Į SENAJĮ, STEBUKLINGĄJĮ, UŽMIRŠTĄ PASAULĮ“. Toliau buvo nupieštas žemėlapis, tačiau jo matėsi tik pusė – Kita pusė buvo nuplėšta. Ir svarbiausia, kad ta vieta, kur turėjo būti tasai raktas, šitoje žemėlapio pusėje nebuvo pažymėta. Tačiau mano entuziazmą pakėlė nupieštas mažas, raudonai paryškintas kryžiukas. Prie jo buvo parašyta: ”Jūs esate čia“. Tai atrodė truputį nelogiška, nes tas kryžiukas, buvo miške, o aš tuo metu buvau savo namo palėpėje. Tačiau miškas buvo netoli manęs. Ir dabar sugebėjau atpažinti pavaizduotos pelkės formą ir miško pakraščio išvingiavimą. Taigi nieko nelaukęs, nusileidau iš palėpės ir nubėgau miško link.

Ėjau įbedes akis į žemėlapi link raudono kryžiuko. Galiausiai priėjau. Tai buvo tam tikra vieta, kur baigėsi miškas, prasidėjo pelkė, per kurią tekėjo upeliukas. Pamačiau kaip toluoje kažkas sujudėjo. Kažkoks žmogus. Atsargiai priartėjau. Jis sėdėjo ant kelmo, esančio šalia upelio ir dejavo laikydamas kažką rankose, žiūrėdamas ten. Jis buvo pusamžis vyriškis, su nedidele kuprele, odiniu nudriskusiu švarku, apsitrynusiais džinsais ir dėmesį patraukiančia žalsva kepurėle. Jis atrodė pakankamai draugiškas, nors ir jo aš dar visiškai nepažinojau. Atsargiai priėjęs arčiau pastebėjau, kad prie vienos džinsų kilpos buvo prisirišęs kompasą, o rankose laikė ne ką kitą, bet mano žemėlapio antrą pusę, kurioje didžiausią plotą užėmė jūra, kurios šalia mano namų tikrai nebuvo. Dabar jau truputį įsidrąsinęs, priėjau ir sušukau:

– Laba diena, ar nepasiklydot?

Žmogus staiga atsisuko sumišusiu veidu, greitai sukišo popiergalį į švarko kišenę ir atsistojęs pasitaisė kepurėlę. Malonia draugiška šypsena žiūrėjo į mane ir, regis, nežinojo kaip į mane kreiptis. Turbūt nesitikėjo tokioje situacijoje sutikti vaiko, kuris jau nebebuvo tokio amžiaus, kad į jį reiktų kreiptis „vaikeli“.

– Amm, ne. Tik taip vaikštinėjau miške. Tu čia netoli gyveni? Viskas gerai, kad čia vaikštai?

– Taip, viskas gerai.

Vyriškis pamatė mano rankose laikomą žemėlapi ir lyg tryško džiaugsmu, bet ir tuo pačiu metu nerimavo ir stengėsi sulaikyti savo jausmus.

– Kuo tu vardu?

Žinojau, kad su nepažįstamais neturėčiau kalbėti. Bet dabar viskas atrodė visai be pavojaus. Tarsi visa situacija priklausytų nuo mano noro.

– Audrius. O jūs?

– Aš Rokas.

– Malonu susipažinti, – nors ir tai galėjo kvailai atrodyti, ištiesiau jam ranką.

Rokas nusišypsojo ir lengvai paspaudė man ją. Žinojau, kad mūsų pažintis buvo naudinga mum abiem, nes mes abu turėjom vienas kito žemėlapio antrą dalį. Tik jis, žinoma, svarbesniąją.

Supratau, kad nuo šito rankos paspaudimo prasidėjo manęs aukianti ilga kelionė. Kelionė į nežinia kur.

Naglis

2021-12-23 Slemas